

ב"ה

במעלות קדושים וטהורים

לע"נ בני ידידה ה"ד

שנהרג בקרבות בכיבוש עזה

"עלים חם למלחה בשורש החיים".

במעלות קדושים

2

בדרכ השחלמו של האדם מצאנו שלבים רבים. היכינוים השוניים מגדריהם את הבדלי המועלות.

'צדיק' — מי שמייסס את הדין, ללא חוסטן ומגערת. 'חסיד' — עשה לפנים

משורה הדין. 'תמים' — לבו שלם עם אילוחיו ללא ספקות ולבטה. שר'

בכל אורחותיו החמישר נוכח צו'ה, ואינו ווקק לכוף את יצור לעובדה בוראו.

כל מעלה בקשר דורות יגעה וממקץ בלתי גלאת להשיגו. אמנים אלו מכירitos

במציאותם של דילוגים במעלות הקודש. 'בעל השוב' — ווכלים מדרגות

גבאות בקדוש עד שאין צדיקים גמורים יכולים לעמוד במקומם.¹⁶

על הרוגי מלכות' יש תיאור דומם, ואולי קיצוני יותר שה'איין כל בריה' כללה

לעומוד במחיצתו¹⁷. — הם העולים למעלה בשורש החיים, מעלה ומעבר

למדרגות הנרגילות, הם נמצאים במחיצה בפניהם עצם. עד שאין כל בירת

יכול להגע רוחנית ובqhו, זאת ההסבר לבר כותב המורה¹⁸:

"כ"י הרוגי מלכות מרשו נפשם על קדשות השם, וכזה נעשת האדם

ונבדל מעתום הגשמי לנמריו עד שהוא יכול לחשך מן העולם

על קדשות שם הגדול, לפחות אין כל ברית יכול לעמד ביחסתו שאין חבר

למדרגה הנכבדה הזאת עם שאר בני נוטים אחר העוה"¹⁹ ביחסם

ב'ו.²⁰

כיוון שהשליכנו נפשם מנגד ופקיעו עצם מהי החומר, פרישת חם וו מהעולם

20 הארצי מרים אותו למעלות גבורות קדוש. כה שבגה מעלה — עד שאומר

הרמכב'ז' — שאפלו הוא עובדי ע"ז ונחרים ע"י גויים על קדשות שמיו.

וכיסים הם למדרגה. והוא, ובמאורו הנשגב "על במתינו חליפ'": — עשה

הראיה' את חשבונו של עולם בדורו ביחס להרים הראשונים של היישוב. אף

שייריו רוחקים מארחות דמיונאות, אבל מיטירות נפשם למן האומה מקנה

לחם את מעלהם, "אשר מצד אמות חירותם של בני נילם החל רעיון חתימות

הם מושפלים כי' בעניין מן רוחה של האומה — אשר بعد תקotta נבא

עד כדי מסירות נפשם, כמה הם למעלה במעלות קדושים וטהורים כוואר הרקייע

מיוחרים".²¹

מהו המובן של העליה ל"שורש החיים"? אפשר להסביר את הענין למודרך על

35 הכתוב: "כ"י דורש דמים כור — לא שכח עתק ענויים" (חליל ט. יג), מהו "לא שכח עתק ענויים"?

ה' לא עזזה. א' לאrig. ז' לאrig. ז' לאrig. ז' לאrig. ז' לאrig. ז' לאrig. ז' לאrig.

...בשפה.

6

שחויזיאן את רב' עקיבא לזרקיניאן, גאון גראיאת שפעת קהן, נקי

טורקים את פשרו במקורות של פרקליט, וקעה אקלט עליו על

מלךות שרים — שקרה קרייאת שמעה²², אנטור'ז' פלטיניאן: רבינו

עד פאנז'ן: אמר לך' רב עקיבא: כל ימי קיימי מaxter על פסוק

זה, "בקב' גנשך" אפילו נעלם את נשפטך. אמרךוי עליי לא לא קא קיונטאנז'

יבא דבר זה לא לזרוי נאקיונטאנז' עבשוי שכא' לזרוי לא לא קא קיונטאנז'

ק' מה פאריך אנטור'ז' אנטור'ז' שבסת הפסוק והראשון של שמע עז'

שיזטח נשלחו באחורה אמריתו "אנטור'ז'".²³ בז'חה בת קול ואנטור'ז'

א' אשורי רבי עקיבא, שניאור נשפטך בז'א'ן²⁴ אמריך מאכבי

לשורת לפני תקרוש ברוך הוא: זו נזורה זו שקרתלזון" מקומותים

ז'ך' הז' מקומותים חולד, ולא מדיד בשורם. אמר לך' הקב"ה את המשך

פסקוק "ק' קלטם פניטים עז'ן: יקחנה בת קול אורת' זאמראה: א' אשורי

רבי עקיבא, שאפח' מזעון לטעני קעולט תעבּא לא רין ויסורי²⁵.

7

כ' ריבוי.

...בשפה.

צריכים אנחנו לדעת ולזכור כלל יסודי באמונה עתנו: לא קרה לנו ולא קורה לנו דבר שני ציריך לזכור לנו. מהותה של הגאולה המתחדשת בדורותינו, במהלך סדרה והתחזותה בדרך של אורות מאופל, מיסודה על אורות עליונים מאד. לא מצד סדרי העולם-זהה ומגבתו נבניהם מהלכי הגאולה, אלא בהתחם לעולם חדש, אשר מבנהו, סדריו ומהלכיו עומדים הרבה יותר מאשר עליונים מכאן. ואשר ההפעה של חי העולם-הבא, של העולם שהוא כולם אורך, ומשמשים כמעבר מן העולם ועד העולם.

מהברכת ומתגדלה אז נשמת נסת-ישראל הגאולה בנתיב אידיאלה העlianון, 50) ונפקדים אז NAMES ייחידה בהתאם במקוון מגמת האחדות העלינה, של תיקון העולם וביטומו הגמור. ודוקא מותן כך, באה היא או לרדת הרבה ולהחל מפעלויה בארץ, מפעלות גאולה, בעמיה מתחתיו המורגה. סדר מיוחד קבוע למילך זה, נעלם ונשגב, המשווה מנהלי ערני מגמות הקורש הייתור עליונות, סדר ברוכת ד' שעיל עמו ונחלתו, במלוך הקץ המגולה בדורותינו.

"לו חפץ ד' להימינו" - אמרה אשת מנוח לנו - "לא הראנו את כל אלה" (שפיטים יג, כ). האתגים שעליינו לעמוד בהם במסגרת המאבק הארוך שהנו מנהלים בדרך תחtinyנו עם אומות העולם, אינם מפני שלא זכינו. כי לא בחשיבותם של זכויות וחובות עסוקים אנחנו, אלא בעומק כיוון מגמתה האחדותית של מין ד' הרומה, ההולכת וופעתה ופעולתה עליינו על-פי הסדר הייתור עמק, שעל-פי התכנית האלהית הייתור מתקדמת במשגבת. וזה תורה גודלה שהרבה הרבה יש להעמיק בה, ולהשתగב אל מעלהיה.

14) התעלות נשמות הנופלים במערכות ההתיישבות ובמערכות מלחמותינו היא החתולות של כולנו. התעלות עובדיות-משית היא זו, ואפsher להרגישה באוויר, בעיר ובכפר, בכל קצוות הארץ. לפתח פתואם פורצת אל תוך עולמנו הישראלי, אל לבבות מלוניינו בני העם היושב בציון, ארשת רצינות, בקשת תורה, בתועלות אמיתת היישור והונאה. אין הדבר מעשווה ומלאכות, כי אם דבר עמוק מאד, הפוך אורנו בסדר העlianין והונאו של ברכת השוראת השכינה האלהית המתחדשת בתוכנו. שחה קומת האדם שבנו, והרים של גאות, דמיונות ושגונות נוגנים כאילו לא היו. הדרך עוד אורך, לנוכח גודל האידיאל שבמגמת גאולתו, אבל בודאי דברים גדולים מתודשים בקרבונו, ולא הרי הימים האלה כימיים שעברו.

15) נמצאים אנו בתקופה של מלחמה המתנהלת בכל מלא רוחב הארץ. כל המדינה היא חזית וכולם לוחמים. האויב הקם מולנו, בשלב זהה, מביא לידי ביתוי ביטוי לחימות חיויות אכזרית מועצתם רוע, מותן מגמה לתקוע סכך בלב האומה, לבתק, לפורר ולחרוט אותה עד היסוד. כל הקם על ד' ומשיחו סופו שטובע הוא יותר ויתר בתהומות של רשות, אכזריות וחיתיות, לדראן עולם, ונעשה הוא בכך אויב לכל העולם, והוא לא חצלה.

מתוך הסרת טבעת זאת, הגדולה לעתים בסגולות השפעתה הבונה, יותר מתוכחתם של נביי האמת והצדקה, כאמור חז"ל במסכת מגילה (יד, א), קם ישראל, בדרך השתדלותיו ומפעלויה, והולך ונאור בגבורה. "הן עם כלבאי יקום וכארוי ינשא" (במדבר כג, כד).

אָמַגְיָה יְהִי זֶה זֶה זֶה זֶה זֶה

לְפָנֵי אָמַגְיָה יְהִי זֶה זֶה זֶה זֶה

ונשגבים אנו לדעת, כי אכן אלו דברים שאין להם שיעור: החסד, הטוב, היושר, המסירות שבחיהם ומסירות הנפש על יישוב הארץ והגנתה.

יש לימוד ערכי השיך לשיגור כל התורה כולה, ויש לימוד ערכי מתקדם ועלין השיך למכבים מיוחדים. זהה הוא גדר מסירות הנפש המאפיין את דורותינו. בעוד של תורה כולה, מלבד שלושת העבריות החומרות, נדרית מפני פיקוח نفس, למעט בשעת השמד ובעת מלחה, זהה הערך המוסרי, האידיאלי, המודגש בשיגור חי האומה, הנה בעת תחיתנו הלאומית נחשף בנו בהדרשה יתרהה מיום ערכיו, מוסרי, ישורי, המתנסה מעל לנורמה הרגילה והמקובלת בכל הדורות, ומכלחו יוצאים אנו חמושים להגנת העם והארץ והמדינה. ועוד זאת לנו לדעת ולהפנים, הנופלים על מזבח קומתנו פעלו ולחמו מותן דודעה ברורה וווחלת, דידעת עמוקים, שהיהה קורבנם גובל בכל שיליה - ארץ-ישראל תיבנה ומדינת ישראל חום ותפרח אף-על-פי- כן ולמרות הכל. וכשציוו הם לנו במתנות את החיים - את אמונה חי התקומה והגאולה ובטהון צדקה ציוו הם לנו.

גם כעת נמצאים אנו בתקופה של מלחמה ואין לדעת עדין את אופן התפתחותה ומשן ומהנה. היסוד המרכזוי במלחמה הוא רוח האומה ועצמה הפנימית, הבהאה לה מדיעתה - בהכרת המעמידים שלה - כי מותן שדר' אליהו נתן לה כח לעשות את החיל הזה, בכחיה ובעצם ידו היא תכה שוק על ירך באירב הנורא העomid לעומתה.

"מלחמות של עולם של עכשו צפיה נוראה
דולחה ועומקה יש בה מצור ללב גלוי
זהו מושם וגוראות י"ץ חסוניה של חת' ישובות איי".

הգита לשועה - והקם המגולה
אם בכלל מלחמה - מתחודר בה משית, ובכל עת שלכלויות מתחזרו זו בזו
יש לפה לרגולו של משית, לסובות ולסובבות מלככים לקיוחו...
הר' בעידן "ח'ץ הנגלה", כשאור היישועה הרוחה מושפה על ציון, הרי יש
משמעות ברורה יותר לפקסיד המלחמות, "כחולאות באולא" והכחשתה הדריך
אליה בתר ווקף, על כן יש ב"ח'ץ המגולה" ממש הוראה והוראה בדורות
במהלך המלחמות.

ה'ז' ח'אלג'ה ז'ם

הקדושים אשר בארץ המה ואוריינט חפצי בם" (עמ' תל'ים-ט, ג) הם אותם הרגיג מלכות שני כל ביתה יכולת לעמוד במחייזון" (עמ' בבא בתרא, ב, ב), אותם אין להעיר ולמדוד באמצעות-המידה הרגילה של שכר ועונש, מפני שתפקידם הפטרי שנתק - לא בגין סיבה פרטית קופד. אמת המידה להערכותם היא כלות, שבסיסו עליננה, הבודנת את הדברים מצד הסדר האלהי של יודלוغو עלי אהבה, שבסיסו התחליך של שיבת ציון ותקומת האומה לתחיה.

כל יחיד וייחיד מישראל שיך לניצחות המהלך של "מן העולם ועד העולם" (עמ' נחמה, ט, ג) מצד חלקו בנשמה הכללית, באידיאל הישראלי העושה את האומה לדורותיה לחטיבת אחת, מראשת ממדת ועד אחרית. בדרך כלל כמוסה ונסתרת אמת זו בczפונות הנשמה, ולווים - כגן בהיות האדם נהרג על קידוש-השם - נדחתת הנשמה ממוקמה האלהי להחשף בסטרותה ושורשיה הפנימיים האלה, כפי היותה מוערכת חלק בלחני נפרד ממהותותיו הנעלמה של "קדש ישראל לד' ר' ראשית תבוראתה" (ירמיה ב, ג) וכן נגנבו לא בכבודו ברוא' (עמ' אבות פרק ג, משנה יא).